

Αγοράζοντας ρουμπίνια στην Άγκρα

(μπορεί να μη μάθεις ποτέ αν ήταν αληθινά)
ένα απόσπασμα από το ημερολόγιο του ταξιδιώτη

ΑΓΚΡΑ Τετάρτη 31/7/96

Μόλις έχουμε βγει από το κόκκινο κάστρο της Άγκρα που καθρεφτίζεται στα ήρεμα νερά του ποταμού Γιαμούνα και πρέπει να δώσουμε τη συνηθισμένη μας μάχη με τους επαίτες, πωλητές, μεσάζοντες και τους δεκάδες περιέργους που η παρουσία των ξένων τους έλκει σαν μαγνήτης. Αφού καταφέρουμε να τους απομακρύνουμε όλους, τελικά ενδίδουμε σε ένα μεσήλικα ποδηλάτη ο οποίος κυριολεκτικά εκλιπαρεί να μας μεταφέρει στην πόλη για 2 ρούπιες. Ο λιγοστός ανήφορος είναι όμως αρκετός για το αδύναμο κορμί του και αναγκάζεται να σπρώξει. Κάποια στιγμή δεν μπόρεσα να αντισταθώ, τον έβαλα πίσω και πήρα εγώ το ποδήλατο. Είναι 45 χρονών, έχει 8 παιδιά και θεωρεί τον εαυτό του τυχερό γιατί έχει σπίτι για την οικογένειά του, αντίθετα με αρκετούς που μόνη τους περιουσία είναι το τρίκυκλο ποδήλατο. Μας ζητάει την άδεια να μας πάει σε κάποια μαγαζιά, χωρίς υποχρέωση, μόνο και μόνο για πάρει μερικές ρούπιες από τους καταστηματάρχες σαν φιλοδώρημα ή προμήθεια. Χωρίς πρόθεση να αγοράσουμε κάτι μας περιφέρει στην αγορά και κάποια στιγμή χωρίς να το καταλάβουμε βρισκόμαστε στο κοσμηματοπωλείο του κ. Kahn, ενός από τους πλουσιότερους εμπόρους της πόλης.

Με τη σιγουριά του ανίδεου και τη βεβαιότητα ότι τίποτα δεν πρόκειται να αγοράσουμε από το μαγαζί του αφηνόμαστε σε μία πολύωρη συζήτηση στο γραφείο του. Στο τέλος αυτής της συζήτησης έχουμε πειστεί ότι οι πολύτιμοι λίθοι και συγκεκριμένα τα ρουμπίνια που έβγαλε μεγαλόπρεπα από το χρηματοκιβώτιό του, στην Ευρώπη έχουν πολλαπλάσια αξία και έφτανε μόνο μία δοκιμή από μέρους μου για να εγκαταλείψω το επάγγελμά μου (εκπαιδευτικός) και να ασχοληθώ αποκλειστικά με το εμπόριο πολύτιμων λίθων!

Αν και αρχικά το αντιμετωπίζουμε σαν αστείο, στο τέλος η ήρεμη επιχειρηματολογία του έχει διώξει κάθε δισταγμό μας και σχεδόν χωρίς να το καταλάβουμε αγοράζουμε ένα μικρό δείγμα ρουμπινιών αξίας 500 δολαρίων!! Στη Ελλάδα, σύμφωνα με τον κ. Kahn, η αξία τους θα ήταν πάνω από 1000 δολάρια και μετά από αυτή τη δοκιμή θα οργανώναμε από κοινού τη μεταφορά και άλλων πολύτιμων λίθων προς την Ελλάδα με επίσημο εμπορικό τρόπο. Η πληρωμή γίνεται με πιστωτική κάρτα Visa, τα ρουμπίνια σφραγίζονται με βουλοκέρι σε ένα κουτί και μαζί με ένα υπηρέτη του που μας οδηγεί στο ταχυδρομείο, στέλνουμε το πακέτο, ασφαλισμένο post restante, στην Ελλάδα. Ο πάντα ευγενικός κ. Kahn έχει φροντίσει με έναν άλλο υπηρέτη, για το αυριανό εισιτήριό μας νωρίς το πρωί για την Τζαϊπούρ.

Δεν χρειάστηκε να περάσουν πολλές ώρες για να μετανιώσουμε για την αγορά των ρουμπινιών. Όταν μάλιστα διαβάσαμε και την αντίστοιχη παράγραφο στον ταξιδιωτικό μας οδηγό (Lonely Planet) *"..μην αφήσετε να σας πείσουν ότι μπορείτε να πουλήσετε πολύτιμες πέτρες και χαλιά σε πολλαπλάσια τιμή στην Ευρώπη"* καταλάβαμε πόσο μεγάλη ήταν το λάθος μας. Δεν θα το βάζαμε εύκολα κάτω. Η πρώτη μας προσπάθεια είναι να επικοινωνήσουμε με τη Visa στην Αθήνα για να ακυρώσουμε την πληρωμή. Από την Αγκρα αυτό δεν είναι τόσο απλό. Βγαίνοντας από το δωμάτιό μας γίνεται για πολλοστή φορά διακοπή ρεύματος. Αδύνατο να αποφύγεις στο πλήρες σκοτάδι τα βρομόνερα, τα μωσχάρια και να μην πατήσεις τις ακαθαρσίες τους. Στο στενάχωρο μαγαζάκι οι ανεμιστήρες δεν δουλεύουν, ο χαζοχαρούμενος Ινδός επιμένει να παίρνει αυτός τον αριθμό με το φως του κεριού, ενώ το φως από το φακό μου συγκεντρώνει πλήθος περιέργων. Ο Ινδός πιέζει λάθος πλήκτρα στο τηλέφωνο, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν πιάνουμε γραμμή και επιμένει ότι ο αριθμός μας είναι λάθος. Τον καταφέρνουμε να μας αφήσει να πάρουμε μόνοι μας τον αριθμό. Μετά από μία ολόκληρη ώρα δεν έχουμε πιάσει ακόμα γραμμή, τα ρούχα μας είναι μούσκεμα στον ιδρώτα, μας έχουν τσιμπήσει χιλιάδες κουνούπια, ενώ ο Ινδός χαμογελάει συγκαταβατικά *"σας το είπα, ο αριθμός που έχετε είναι λάθος..."*

ΑΓΚΡΑ Πέμπτη 1/8/96

Νωρίς το πρωί πάμε στο ταχυδρομείο να προλάβουμε το πακέτο, πιθανώς να βρίσκεται εκεί. Όλοι οι υπάλληλοι χαμογελαστοί και ήρεμοι "Yes sir " αλλά δεν κάνουν απολύτως τίποτα. Τρέχουμε από γραφείο σε γραφείο χωρίς αποτέλεσμα, οι υπάλληλοι ακίνητοι ανάμεσα σε τεράστιες βρώμικες στοίβες χαρτιών, με ποντίκια να τρέχουν ανενόχλητα κάτω από τα γραφεία ενώ νωχελικοί ανεμιστήρες ανακατεύουν το ζεστό αποπνικτικό αέρα. Τρέχουμε με ένα τρελό οδηγό στο σταθμό του τρένου στο κέντρο διαλογής των δεμάτων. Ακόμα χειρότερο χάος εδώ. Κανείς δεν μιλάει αγγλικά. Τρέχοντας αγχωμένοι δεξιά και αριστερά σε σκοτεινές αποθήκες με βρωμερά τσουβάλια, δεν αργούν να μας πάρουν είδηση και οι ζητιάνοι και άλλοι περίεργοι του σταθμού. Τώρα είμαστε ολόκληρη παρέλαση, εμείς μπροστά, πίσω μας οι ζητιάνοι, οι άλλοι περίεργοι και τελευταίος ο οδηγός μας που ανησυχεί μήπως και μας χάσει. Κάποια στιγμή χάνω για λίγο την ψυχραιμία μου και με άγριο τρόπο εκστομίζοντας ό,τι σχετική λέξη γνωρίζω σε διάφορες γλώσσες καταφέρνω να τους διώξω. Όλους εκτός από έναν πολύ επίμονο που συνεχίζει να βρίσκεται συνεχώς μπροστά μου και να μιλάει δυνατά φτύνοντας μάλιστα και ποσότητες σάλιου στο πρόσωπό μου. Για μια στιγμή πήγα να τον χτυπήσω αλλά διατηρώντας την ψυχραιμία μου του λέω:

- Έχεις 100 ρούπιες για να βρεις το πακέτο μου !

Τώρα αρχίζει να κάνει πραγματικά σαν τρελός από τη χαρά του και να φωνάζει (φτύνοντας ακόμα περισσότερο σάλιο) σε άπταιστα ινδοαγγλικά:

- Yes, Yes !! εγώ είμαι ο άνθρωπός που χρειάζεσαι ! Τώρα που με βρήκες μη σε νοιάζει τίποτα ! relax man, relax, relax !!!

Τώρα τρέχει αυτός μπροστά και εμείς από πίσω, πάνω από τα ξαπλωμένα κορμιά του σταθμού, μπαίνει σε κάποιο γραφείο και μιλά με τους υπαλλήλους. Όλοι κοιτάζουν την απόδειξη αποστολής του πακέτου και κουνάνε το κεφάλι. Τέλος κάποιος του δίνει την ιδέα ότι πρέπει να κάνουμε μια αίτηση ανάκλησης του πακέτου (!). Τρέχοντας πάντα κάπου πίσω από το σταθμό πηδά πάνω σε μια βοϊδάμαξα με δύο σκοτεινούς τύπους που εκείνη τη στιγμή ...εισπνέανε κάποια σκόνη από τους αντίχειρές τους και μας κάνει νόημα να ακολουθήσουμε. Πηδάμε και εμείς, η άμαξα ξεκινά ενώ ο οδηγός που ακόμα μας ακολουθεί αρχίζει να διαμαρτύρεται.

....

Ξανά στο κεντρικό ταχυδρομείο, ατελείωτες ώρες ανάμεσα στα χαρτιά και στα ποντίκια, συμπληρώσαμε αιτήσεις στα ινδικά, κολλήσαμε χαρτόσημα, πρωτοκολλήσαμε και γενικά κάναμε κάθε γραφειοκρατική ενέργεια που μπορεί να φανταστεί κανείς. Τέλος μόνο με κάτι παλιόχαρτα στο χέρι και τις (ψεύτικες) διαβεβαιώσεις των υπαλλήλων ότι αύριο στις 12 το πακέτο μας θα είναι εδώ φεύγουμε από το ταχυδρομείο. Κατάκοπτοι, κάθιδροι βρώμικοι και με 100 ρούπιες λιγότερες περπατάμε τα 2 χιλιόμετρα (λασπόδρομος με βουβάλια) μέχρι το δωμάτιό μας αφού δεν έχουμε κουράγιο για παζάρια με ταξιτζήδες.

Η περσίδα σπιτονοικοκυρά μας που είναι ενημερωμένη σχετικά, έχει βρει τη διεύθυνση της Visa Αγκρας, καλεί ένα bajai, τρίκυκλο ταξί, του λέει στα ινδικά πού να μας πάει και ένας νέος Γολγοθάς αρχίζει. Ο οδηγός είναι ανόητος και μας γυρίζει ολόκληρη την πόλη χωρίς να βρίσκει την τράπεζα. Πηγαίνουμε σε υπόγεια γραφεία που μοιάζουν (και μυρίζουν) σαν ουρητήρια, περνάμε από όλους τους σκουπιδοτοπούς και από θαύμα γλυτώνουμε από τα βουβάλια και τα φορητά στις διασταυρώσεις. Κάποτε φτάνουμε. Μας λένε ότι η μόνη ελπίδα για να ακυρωθεί η πληρωμή είναι να επιστρέψουμε τις πέτρες στον κοσμηματοπώλη. Σε μια ύστατη προσπάθεια ξεκινάμε πάλι προς το κεντρικό ταχυδρομείο. Ο οδηγός δεν ξέρει ούτε αυτό πού είναι! Μετά από τόσες βόλτες στη πόλη ευτυχώς ξέρω εγώ. Όταν φτάνουμε ξανά στο ταχυδρομείο διαπιστώνουμε ότι φυσικά δεν έχει γίνει απολύτως τίποτα. Νέα προσπάθεια, στην αρχή με το μαλακό και τέλος με το άγριο. Κάποτε αρχίζουν οι υπάλληλοι να σαλεύουν. Τώρα θέλουν ένα αντίγραφο της απόδειξης αποστολής. Ο ανόητος οδηγός περιμένει έξω από το ταχυδρομείο αλλά εδώ δεν μπορούσε να βρει ολόκληρη τράπεζα, θα βρει φωτοτυπικό;

Και όμως βρήκαμε (το πως μπορείτε να το φανταστείτε μόνοι σας)! Το μαγαζί θύμιζε μάλλον στάβλο, τα μοσχάρια στέκονταν στη πόρτα δίπλα από μία γεννήτρια diesel που ξέρναγε μαύρο καπνό και λάδια. Δίπλα της ένα παλιό Xerox που ως εκ θαύματος λειτουργούσε.

Στην επιστροφή μας προς το ταχυδρομείο η μηχανή από το τρίκυκλο χάλασε (δικαιολογημένα μετά από τόσα χιλιόμετρα) και έτσι πριν επιστρέψουμε στο ταχυδρομείο περάσαμε και από το ...συνεργείο για μια πρόχειρη επισκευή!

Τα βάσανά μας φάνηκε ότι τελείωναν όταν απόγευμα πια πήραμε μια επίσημη γραπτή διαβεβαίωση του διευθυντή του ταχυδρομείου ότι "η αίτηση ανάκλησης του πακέτου έγινε δεκτή" και με αναπτερωμένο το ηθικό μας ξεκινάμε για τον κοσμηματοπώλη. Στην Ινδία όμως τίποτα δεν είναι εύκολο. Βγαίνοντας από το ταχυδρομείο το τρίκυκλο bajai είναι εκεί αλλά ο οδηγός του λείπει. Με τρόμο διαπιστώνω ότι έχει αφαιρέσει το συρματόσχοινο του συμπλέκτη. Ενώ φεύγουμε με ένα ποδηλάτη, συναντάμε τον οδηγό μας στο δρόμο, ο οποίος μας παρακαλεί θερμά να περιμένουμε 10 λεπτά να το φτιάξει, έτσι γυρίζουμε πίσω και περιμένουμε. Κάποτε φτάνουμε στον κοσμηματοπώλη ο οποίος μετά από πολύωρη διαπραγμάτευση σκίζει την απόδειξη είσπραξης της κάρτας μου με αντάλλαγμα μία εξουσιοδότηση για να παραλάβει το πακέτο. Η μέρα μας όμως δεν είχε τελειώσει ακόμα...

Έχει πια νυχτώσει και κατάκοποι πια πρέπει να πάμε στο σταθμό για να τακτοποιήσουμε το εισιτήριο μας για τη Τζαϊπούρ. Το bajai δεν έχει φώτα, η μηχανή έχει πάλι πρόβλημα έτσι σταματάμε ξανά στο συνεργείο. Είναι τελείως σκοτάδι, φώτα δεν υπάρχουν πουθενά και είναι τόσο βρωμερές οι λάσπες τριγύρω που δεν τολμάμε να κατέβουμε. Ένας πιτσιρικάς γύρω στα 15 επισκευάζει το bajai μέσα στο σκοτάδι χωρίς καν κερί ή φακό! Αφού αναπνεύσαμε όλο το καυσαέριο με τα συνεχή μαρσαρίσματα της μηχανής, ο μικρός κάθεται στη θέση του οδηγού και αρχίζει να τρέχει σαν δαιμονισμένος (με εμάς από πίσω) για να δοκιμάσει τη μηχανή! Όλα αυτά πάντοτε στο σκοτάδι ανάμεσα σε μοσχάρια και ανθρώπους! Κάποτε η τρελή του κούρσα τελείωσε, ο οδηγός μας κάθισε και πάλι στο τιμόνι και με το ήρεμο αγελαδινό του βλέμμα, αδιαφορώντας όπως πάντα για τα φορτηγά που κορνάροντας περνούσαν σε απόσταση αναπνοής δίπλα μας, μας οδήγησε πίσω στο δωμάτιό μας. Άλλη μια μέρα του ταξιδιού είχε φτάσει στο αίσιο τέλος της.